

Jochem Myjer
DE GORGELS

Illustraties Rick de Haas

EEN BOLLETJE WOL

9

Melle werd wakker.

Niet door de regen die op de ramen tikte. Ook niet door de wind die buiten een fluitconcert gaf.

Hij werd wakker omdat hij voelde dat hij niet alleen was.

Langzaam opende hij zijn ogen. Zonder te bewegen keek Melle naar links.

Door een kier in het gordijn zag hij de maan. Die leek op een koek waar iemand een grote hap uit had genomen.

Melle tuurde door zijn wimpers naar rechts.

Toen zag hij het.

Melle moest zijn best doen om niet te schreeuwen.

Er zat iets op de rand van zijn bed! Vlak bij zijn hand.

Het was moeilijk te zien. Het enige licht in zijn kamer kwam van het klokje naast zijn bed.

Melle deed zijn ogen zo breed mogelijk open.

Hij dacht eerst dat het een spitsmuis was. Die had hij laatst in zijn biologieboek gezien.

Maar daar was het te groot voor.

Het leek nog het meest op een bolletje wol.

Er staken twee gespierde beentjes uit. En twee armpjes die een houten stok vasthielden.

De twee harige, puntige oren op het kopje bewogen langzaam heen en weer.

Melles mond viel open. Zoiets vreemds had hij nog nooit gezien.

Zo zachtjes mogelijk verplaatste Melle zijn linkerhand richting zijn kussen.

Daaronder lag zijn zaklamp.

De oren van het wezentje stopten met bewegen.

Melle moest nu snel zijn. In één handbeweging knipte hij de zaklamp aan en scheen op de rand van het bed.

‘Hallo!’ riep Melle.

10 Er was niets meer te zien. Het wezentje was opgelost in het donker.

‘Hallo,’ riep Melle nog een keer. ‘Is daar iemand?’

Hij sprong zijn bed uit en deed het grote licht aan.

Hij keek snel onder zijn bed. Hij schudde het dekbed uit. Hij keek zelfs onder zijn matras.

Even dacht Melle dat hij gek was geworden. Hij wist zeker dat hij het niet gedroomd had. Zijn ogen logen nooit.

Morgen ga ik dit tot de bodem uitzoeken, dacht hij.

Toen stapte hij weer in bed en deed het licht uit.

GEEN TIJD VOOR VRAGEN

11

‘Melle! Wakker worden!’

Melle zag het slaperige hoofd van zijn moeder boven zijn bed hangen.

‘Uit welke droomwereld kom jij? Ik sta al vijf minuten te roepen,’ zei mama. ‘Hup, hup, hup, wakker worden! De wekker is niet afgegaan. We zijn al veel te laat.’

De wekker van papa en mama was zo oud dat hij vaak vergat te rinkelen.

Melle gaapte. ‘Ik zet morgen wel weer mijn eigen wekker.’

Hij sprong uit bed. ‘Mama, waar zijn mijn nieuwe sokken?’

‘Bij de onderbroeken, denk ik,’ riep mama terwijl ze naar beneden rende.

Plotseling moest hij weer aan vannacht denken. Aan dat bolletje wol waar armpjes en beentjes uitstaken.

Hij keek nog even goed onder zijn bed. Maar daar was niets te zien.

Ik vraag het zo wel aan papa, dacht Melle.

Zijn vader wist alles van dieren. Hij was bioloog. Dat wilde Melle later ook worden.

Hij rende de trap af.

Zijn moeder gaf hem zijn rugzak.

‘Die kun je onderweg opeten, want we zijn al veel te laat!’

‘Jammie,’ zei Melle. ‘Lekker hoor, een rugzak als ontbijt.’

Mama keek hem raar aan.

‘O, sorry,’ zei ze. ‘Ik bedoel die.’ Ze wees naar de boterham met pindakaas op tafel.

Ondertussen kamde ze de krullen van Melles zusje Limoni.

‘Au, mama!’ gilde Limoni. ‘Voorzichtig!’
Papa stond in de gang met Melles jas al in zijn hand.
‘Papa, kan het zijn dat ik op de rand van mijn bed...’ begon Melle.
‘Nu even opschieten, Melle,’ zei papa. ‘Na school gaan we lekker
wandelen in de duinen. Dan kun je me alles vragen.’
Melle sprong achter op de fiets bij papa.
Die fietste razendsnel naar school.
Melle zag op een tak in een tuin nog een roodborstje.
‘Kijk, een fffooodfoffrstje!’ riep hij.
Maar door de pindakaas in zijn mond was dat niet te verstaan.

Melle rende zo snel hij kon naar zijn klas.
Hij gleed op twee voeten over de vloer en met een soepel sprongetje
landde hij op z’n stoel.
Precies op dat moment ging de schoolbel.
Juf Marloes deed haar handen omhoog. De klas werd stil.
‘Vandaag beginnen we met rekenen,’ zei juf Marloes.
Ze tikte op het bord. Er stonden moeilijke sommen op.
De hele klas pufte alsof er een fietsband werd opgepompt.
Melle vond rekenen ook niet leuk. Maar papa had gezegd dat het
heel belangrijk was. Zeker als je bioloog wilde worden.
Tijdens het rekenen moest hij de hele tijd aan dat vreemde beestje
op zijn bed denken.
Intussen keek hij naar buiten. Op zoek naar zijn lievelingsdieren.
‘Melle,’ zei de juf. ‘Wat denk jij dat het goede antwoord is?’
‘Twee merels, vier mussen en acht spreeuwen,’ stamelde hij.
De klas lachte.
‘Als je het optelt, zijn het veertien vogels in totaal,’ zei Melle snel.
‘Nou, vooruit dan. Maar nu weer opletten, vreemde vogel,’ zei de
juf. Ze gaf hem een knipoog.

Tussen de middag aten ze met de hele klas boterhammen in een kring.

‘Heeft iemand nog iets leuks meegemaakt de laatste tijd?’ vroeg de juf.

Melle dacht na.

Zou hij vertellen over afgelopen nacht? Over dat rare wezentje dat op zijn bed had gezeten?

De juf wist ook erg veel van dieren.

Hij stak zijn vinger op.

‘Ja, Melle, vertel het maar,’ zei de juf.

Melle vertelde over het levende bolletje wol dat hij op zijn bed had gezien.

14 De hele klas begon te lachen.

Juf Marloes ook.

‘Ik vind het leuk dat Melle een grote fantasie heeft. Maar dat soort wezentjes bestaan natuurlijk niet,’ zei ze.

Benjamin, die naast hem zat, begon te roepen: ‘Melle heeft nog knuffelbeesten in zijn bed!’

Iedereen lachte.

Melle werd knalrood. Hij had spijt dat hij het had verteld.

WITTE STINKVERF

15

Om halfvier ging eindelijk de bel.

Melle zag zijn vader al bij het schoolhek staan. Hij gooide zijn rugzak in de achterbak van de auto.

Ze reden naar de duinen.

Melle zat stil in zijn stoel. Zou hij papa vertellen over vannacht? Hij twijfelde.

De klas had hem ook uitgelachen.

Papa parkeerde bij de friettent op de hoek van de parkeerplaats.

‘Moet je daar kijken.’ Melle wees naar een meeuw die frietjes uit de vuilnisbak aan het eten was. ‘Die meeuw heeft witte sokken aan.’

‘Getverderrie, dat is mayonaise,’ zei papa lachend.

Ze liepen over het schelpenpad door de duinen.

Melle vond het gekraak onder zijn schoenen altijd zo lekker klinken.

Ze kwamen aan bij het hoogste duin.

‘Heb je mijn toverkijker meegenomen?’ vroeg Melle. Die had hij voor zijn verjaardag gekregen.

‘Natuurlijk,’ zei papa. Hij pakte het zware ding uit zijn bruine werktas en gaf het aan Melle.

Met een toverkijker kon je alle vogels heel dichtbij toveren.

Papa zei dat het eigenlijk een verrekijker heette. Maar Melle vond toverkijker veel mooier klinken.

Hij keek een paar seconden geconcentreerd door de lenzen.

‘Wat zie je allemaal, Melle?’ vroeg papa.

‘Eén buizerd, vier scholeksters, één velduil, zestien meeuwen. En een meneer die stiekem staat te plassen,’ zei Melle.

Papa’s mond viel open.

‘Melle, jij hebt echt superogen. Ongelofelijk!’